Το Ποτάμι της Χαράς

Είπα σήμερα, μέρα που είναι, να σας διηγηθώ μια ιστορία, που μου την

είπε ένα βράδυ ένα ξωτικο-λούλουδο και που κι αυτό την είχε ακούσει μια ήσυχη, καλοκαιρινή βραδιά, από ένα αστέρι.

Ήταν λοιπόν μια νύχτα ανοιξιάτικη, πολύ αργά για να κάνει κανείς βόλτα στον κήπο του, αλλά εγώ δεν έλεγα να κλείσω μάτι. Βρέθηκα έτσι να σεργιανίζω στα στενά μονοπάτια του, κοιτάζοντας τον ξάστερο ουρανό, θαυμάζοντας τα αστέρια που λαμπύριζαν εκεί, καρφωμένα στο σκούρο μπλε θόλο της νύχτας. Νάτη η μεγάλη Άρκτος και η μικρή, αυτή τη μικρή πιο πολύ θαύμαζα, που θύμιζε ένα μικρό ντελικάτο κόσμημα, έμενα έκθαμβη κάθε φορά που την κοιτούσα κι ήθελα να μπορούσα ν' απλώσω το χέρι μου και την αγγίξω. Εκείνη την νύχτα, έμεινα αρκετή ώρα στον κήπο μου, κοιτώντας ψηλά στον Ουρανό και τίποτε δεν μπορούσε να αποσπάσει την προσοχή μου από την ομορφιά των αστεριών. Οι ευωδιές των λουλουδιών έφταναν στα ρουθούνια μου και κάπου-κάπου έπαιρνα μια βαθειά ανάσα και γέμιζα τα πνευμόνια μου με τον καθαρό και δροσερό αέρα της νυχτιάς.

Είχε τόση ησυχία και ήταν τόσο όμορφα, που χάρηκα για αυτή την αϋπνία που με έβγαλε από το κρεβάτι . Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί, αλλά σιγά –σιγά άρχισα να χαλαρώνω και να νυστάζω, έτσι

κάθισα σε μια πολυθρόνα δίπλα στο αγιόκλημα, τύλιξα σφικτά τη ζακέτα γύρω μου, κι έμεινα εκεί, στο θαυμαστό νυχτερινό ουρανό μου, χωρίς να σκέφτομαι τίποτα, μα τίποτα.

«Ε ψιτ, είμαι και εγώ εδώ! Τώρα μπορείς να με ακούσεις, μια τόσο ήσυχη βραδιά, μπορείς να με ακούσεις! Σε γνωρίζω καλά, αφού εσύ φροντίζεις τα λουλούδια κάθε μέρα, τα ποτίζεις και τα αγαπάς, γι αυτό κι εγώ, θα σου πω μια ιστορία, έτσι σαν δώρο.»

Αυτή η λεπτή φωνούλα, η τραγουδιστή σαν γάργαρο νεράκι, χάιδεψε απαλά τ' αυτιά μου και σχημάτισε ένα όμορφο χαμόγελο στα χείλη μου. Θα ονειρεύομαι, σκέφτηκα, ένα όμορφο όνειρο, τι ωραία! Αλλά, ήταν τόσο ζωντανό αυτό το όνειρο, τόσο ζωντανό, γιατί πάνω στις πολύχρωμες νεραγκούλες που είχα φυτέψει στο παρτέρι του κήπου, ακριβώς δίπλα στα πόδια μου, δεν θα το πιστέψετε, ένα ξωτικό χόρευε, κάνοντας πιρουέτες, άλματα και περίτεχνες περιστροφές.

«Είμαι το ξωτικό του λουλουδιού, για την ακρίβεια είμαι το ξωτικό όλων των λουλουδιών του κόσμου, μπορείς να με φωνάζεις όπως θες, αλλά οι πιο πολλοί με αποκαλούν "Νεκταρία".»

Α! από το Νέκταρ, σκέφθηκα αμέσως, το υγρό των λουλουδιών, που είναι ζαχαρωτό και γλυκό, σαν το μέλι. Ε και δεν πρόλαβα να σκεφτώ τι είναι αυτό που βλέπουν τα μάτια μου και ακούν τα αυτιά μου, αφού με συνεπήρε η ομορφιά και η χάρη της Νεκταρίας.

«Λοιπόν φίλη μου, εσύ που αγαπάς τα λουλούδια και τα δέντρα, εσύ που φροντίζεις τα ζώα και τα πουλιά και εσύ που θαυμάζεις τα αστέρια, εσύ είσαι η διαλεχτή μου γι' αυτή την ιστορία, που αμέσως τώρα θα αρχίσω να εξιστορώ.» Η Νεκταρία, κάθισε με χάρη πάνω στο άνθος μιας νεραγκούλας, αγκάλιασε με τα φτερά της το φωτεινό της σώμα και τίναξε τα μακριά μαλλιά της που απλώθηκαν πάνω στα φύλλα του λουλουδιού και νομίζω πως, για μια στιγμή το λουλούδι τρεμόπαιξε τα φυλλαράκια του, προφανώς από ευχαρίστηση.

«Τα πολύ παλιά χρόνια, τότε που οι άνθρωποι και τα ξωτικά ήταν αδέλφια και οι νεράιδες κολυμπούσαν στα ποτάμια μαζί με τους ανθρώπους και τότε που τα αστέρια τραγουδούσαν για την αδελφή τους τη Γη, πολύ πριν ο άνθρωπος ξεχαστεί από όλα αυτά, ένα ήσυχο βράδυ, σαν κι αυτό, ένα αστέρι με κάλεσε να πάω κοντά του και με ρώτησε: «Αγαπημένη των λουλουδιών, γνωρίζεις για το ποτάμι της χαράς στη γη; »

«Όχι αστέρι μου,» του απάντησα, «πρώτη φορά ακούω γι αυτό, γνωρίζω όλα τα ποτάμια στη γη, αλλά για ένα τέτοιο ποτάμι, ποτέ δεν άκουσα.»

« Είναι γιατί δεν είσαι και τόσο παλιά όπως εγώ. Από εδώ πάνω που βρίσκομαι όμως, μπορώ να τα δω όλα και να σου πω ένα σωρό ιστορίες για το αστέρι της γης. Κάποτε, τόσο παλιά που ακόμα δεν είχε τόσα πολλά αστέρια στον ουρανό, στη γη έτρεχε ένα ποτάμι μεγάλο, το νερό του ήταν τόσο αστραφτερό και διάφανο, που νόμιζες πως μέσα του κολυμπούσαν αστέρια. Ακόμα κι από δω πάνω που βρίσκομαι εγώ, μπορούσες να ξεχωρίσεις αυτό το ποτάμι, τόσο αστραφτερό ήταν. Ανάβλυζε από ένα μεγάλο βουνό, που στην κορυφή του είχε τρία μεγάλα δέντρα. Τα δέντρα ήταν τόσο ψηλά, που μπορούσες να τα διακρίνεις από όλα σχεδόν τα μέρη της γης. Είχαν μάλιστα και ονόματα αυτά τα δέντρα και αυτό το ξέρω, γιατί τα δέντρα αυτά, μπορούσαν να μιλήσουν και όταν

έφτανες κοντά τους, άρχισαν να αυτοσυστήνονται, κάνοντας μάλιστα μια υπόκλιση, που έκανε τον κορμό τους να τρίζει και τα κλαδιά τους να χορεύουν, θροΐζοντας τα καταπράσινα φύλλα τους.»

«Αλλά για τα δέντρα αυτά, θα μιλήσουμε και αργότερα, γιατί τώρα λέμε την ιστορία του ποταμού», διευκρίνισε η Νεκταρία και συνέχισε την ιστορία της:

«Από αυτό το ψηλό βουνό, το ποτάμι κυλούσε χιλιόμετρα μακριά, διατρέχοντας κάμπους και κοιλάδες, δάση και φαράγγια, φθάνοντας μέχρι τον μεγάλο ωκεανό. Όταν συναντούσε το νερό της θάλασσας, μυριάδες χρυσές και ασημένιες φυσαλίδες, πετούσαν ψηλά στον αέρα, κι ήταν ένα θέαμα μαγικό και συναρπαστικό, που πολλές φορές κι εγώ παρακολουθούσα απ' εδώ ψηλά, με μεγάλο θαυμασμό! Ω! ήταν ωραία τότε στον πλανήτη αυτό μικρή μου, ακόμα αναπολώ εκείνες τις ωραίες εικόνες της γης!»

«Και τι έγινε με το αστραφτερό ποτάμι της γης αστέρι μου; Υπάρχει ακόμα;»

Το αστεράκι, χαμήλωσε για λίγο το φως του, σαν να ντράπηκε λίγο μου φάνηκε, και είπε:

«Έχουμε να το δούμε χρόνια πολλά, ξεχάσαμε πια να μετράμε, ο Αστροδρόμος όμως μας είπε πως υπάρχει ένας θρύλος στη γη, πως το ποτάμι αυτό δεν έχει χαθεί, αλλά κρύβεται!»

Πριν συνεχίσω την ιστορία μας, να διευκρινίσω εδώ, πως Αστροδρόμος, είναι κάτι σαν ταχυδρόμος, δηλαδή ο ταχυδρόμος των αστεριών. Τον συνάντησα κι εγώ μια φορά, στα συχνά μου ταξίδια απ' δω κι από κει στον ουρανό, κάθε χίλια γήινα χρόνια αλλάζει, και την θέση του παίρνει άλλος, γιατί εδώ που τα λέμε δεν είναι και εύκολο να αστροδρομείς σ' όλα τα αστέρια του γαλαξία και να μαθαίνεις τα νέα τους.

«Και γιατί κρύβεται το ποτάμι αστέρι μου; Αν δηλαδή είναι αλήθεια ότι κρύβεται.»

« Εσύ τι θα έκανες αν ήσουν στη θέση του, αν δηλαδή καθημερινά ζούσες τη φασαρία και τους τσακωμούς των ανθρώπων;»

Δεν απάντησα, γιατί εγώ δεν ζούσα με τους ανθρώπους, αλλά είχα ακούσει πολλά για τις φασαρίες και τους τσακωμούς μεταξύ τους. Αλήθεια τι θα έκανα στη θέση του ποταμού; Η απορία είχε σταθεί πάνω από κεφάλι μου, κοιτάζοντας κατάματα το αστέρι.

«Είναι αλήθεια από τα πράγματα που δεν κατάλαβα ποτέ, μα ποτέ. Όλα ήταν μια χαρά, όπως και το όνομα του ποταμού, συνέχισε το αστέρι. Από παντού άκουγες φωνές και γέλια, όλα τα πλάσματα της γης είχαν στο νου τους να πηγαίνουν στον ποταμό με την πρώτη ευκαιρία. Ο ποταμός της χαράς, ήταν η χαρά τους σαν να πούμε. Τα ζώα ξεδιψούσαν με το νεράκι του, τα δέντρα και τα φυτά που ζούσαν δίπλα στο ποτάμι, ήταν πιο μεγάλα και τα φύλλα τους πιο πράσινα και πιο δροσερά, από όλα τα άλλα δέντρα της γης. Τα πουλιά όταν πλατσούριζαν στα νερά του, μάγευαν με τα τραγούδια τους. Ήταν το σημείο συνάντησης, παιχνιδιού και τραγουδιού και όταν ο ήλιος έγερνε στη δύση, λούζοντας το ποτάμι με τα πιο όμορφα

χρώματα του γαλαξία, οι αγκαλιές έδιναν κι έπαιρναν.»

Ένας βαθύς αναστεναγμός τρεμούλιασε το αστεράκι, και το φως του φάνηκε να τρεμοπαίζει λιγωμένο. Ήμουν τόσο βαθειά προσηλωμένη στην αφήγηση της ιστορίας, που μόλις με κοίταξε, αποφάσισε να συνεχίσει την ιστορία του για να μην μεγαλώσει η αγωνία μου.

«Εμείς από δω πάνω, χαιρόμαστε τόσο πολύ να τους κοιτάζουμε και έτσι μας είχε γίνει συνήθειο να διασκεδάζουμε και να χαιρόμαστε κι εμείς με τον ποταμό της χαράς στη γη. Μέχρι που μια μέρα.... – η φωνή του χαμήλωσε λίγο και το φως του μαζί... μια μέρα συνέχισε, έγινε κάτι, που ήταν και η αρχή του κακού...»

Για λίγο ο χρόνος έμεινε μετέωρος, σαν ένα ακόμη αστέρι στον ουρανό, πρέπει να κρατούσα την αναπνοή μου.

«Μία μέρα, δύο άνθρωποι άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους. Μάλωναν για το χώρο στο ποτάμι. Εδώ είναι το δικό μου μέρος, να πας πιο πέρα, φώναζε ο ένας. «Γιατί σε ενοχλούμε,» απαντούσε ο άλλος. «Υπάρχει τόσο μέρος, ο ποταμός είναι μεγάλος, να πας παραπέρα. Εδώ είναι το δικό μου μέρος. Θέλω την ησυχία μου.» Έτσι ξεκίνησαν οι διαμάχες και δυστυχώς επεκτάθηκαν. Οι άνθρωποι μάλωναν κάθε μέρα μεταξύ τους. Άρχισαν να στήνουν φράκτες στις όχθες του ποταμού, να κυνηγούν τα ζώα. Γέμισε η όχθη του ποταμού και από την μία και από την άλλη πλευρά φράκτες και καλύβες. Σταμάτησαν να μιλούν μεταξύ τους, έτσι κάνουν στη γη οι μαλωμένοι. Μετά έδιωχναν και τα ζώα, τα πουλιά δεν πήγαιναν κοντά τους πια και τα ξωτικά και οι νεράϊδες, πέταξαν μακριά και κρύφτηκαν στα δάση. Κάθε μέρα που περνούσε ήταν και πιο δύσκολα για τον ποταμό. Τα γέλια και οι αγκαλιές και τα τραγούδια έγιναν μια ωραία ανάμνηση. Περνούσε ο καιρός και οι καλύβες μεγάλωναν, έγιναν σπίτια, μεγάλα και ωραία σπίτια. Αλλά, το νερό λιγόστευε. Από καιρό το νερό του ποταμού είχε χάσει τη λάμψη του, με πολύ μεγάλη προσπάθεια

μπορούσαμε πια να τον διακρίνουμε. Λιγόστευε και λιγόστευε. Όσο υποχωρούσε το ποτάμι, τόσο μεγάλωναν τα έργα των ανθρώπων. Στη θέση του γίνανε δρόμοι, μαγαζιά και πλατείες. Με τα χρόνια, ο ποταμός χάθηκε και τώρα πια μπορείς να δεις μεγάλες πολιτείες. Είχαν ξεχάσει εντελώς το ποτάμι. Ο καθένας ζούσε στο δικό του χώρο, είχε το δικό του σπίτι, τη δική του δουλειά, το δικό του αυτοκίνητο και όλα αυτά τους έδιναν χαρά.»

Κοίταξα από ψηλά τη γη. Τα φώτα που βλέπαμε από εδώ, ήταν από τις μεγάλες πόλεις, ναι κυρίως από αυτές. Που και που, ένας φωτεινός πίδακας ανάβλυζε σαν σιντριβάνι απ' τους ωκεανούς της και ήταν οι φάλαινες και τα δελφίνια που στις μυστικές συναντήσεις τους έστελναν μηνύματα στα αδέλφια τους που ζούσαν σε άλλα αστέρια. Και, που και που, βλέπαμε τα ξωτικά της γης και τις νεράιδες που ανέβαιναν στα αστέρια για να συνομιλήσουν μαζί τους, όπως έκανα εγώ τώρα. Αλλά το ποτάμι της χαράς, δεν υπήρχε πουθενά.

«Αλλά», συνέχισε το αστέρι, «ο Αστροδρόμος μας έφερνε νέα, όχι ευχάριστα για τους ανθρώπους. Ο Αστροδρόμος μιλούσε για λέξεις που ήταν άγνωστες, λέξεις όπως μοναξιά και θλίψη. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, οι άνθρωποι γίνονται όλο και πιο δυστυχισμένοι. Αυτή η δυστυχία που φέρνουν μαζί τους, είναι κάτι σαν αρρώστια λέει η νεράιδα της επτάστερης πούλιας που ταξιδεύει πρωί και βράδυ στην τροχιά της γης. »

Τα γνώριζα όλα αυτά, γιατί αν και ήμουν κυρίως η νεράιδα των λουλουδιών και γι' αυτό τριγυρνούσα στα ξέφωτα των δασών και στις εξοχικές κατοικίες, έκανα και τον κόπο να μπω στις πόλεις, αργά τα βράδια, όταν οι άνθρωποι είχαν παραδοθεί στον θεό του ύπνου, τον Μορφέα. Τότε, ήταν όλα πιο ήσυχα και μπορούσα να συνομιλήσω με τα λουλούδια που με περίμεναν στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών. Αυτή ήταν και η κύρια πηγή πληροφοριών μου για τους ανθρώπους. Αλλά δεν ήθελα να σκέφτομαι όλα αυτά που μάθαινα, γιατί έχανα τη

λάμψη μου και μαραινόμουν όπως ένα λουλούδι, με όλα αυτά που έκαναν οι άνθρωποι στον εαυτό τους και στα άλλα πλάσματα. Έτσι αφού θεράπευα τα λουλούδια και τα φυτά με τη μαγική μου αστρόσκονη και τα τραγούδια μου, μετά πετούσα απαλά πάνω από τις στέγες των σπιτιών, για τα δάση, τα ποτάμια και τις λίμνες της γης.

Κι εγώ δεν ήθελα να βάλω το μυαλό μου να εξηγήσει αν τόση ώρα άκουγα ένα ξωτικό να μου μιλά και να μου λέει μάλιστα ιστορίες στον κήπο μου, ένα ανοιξιάτικο βράδυ, ή αν όλα αυτά τα ονειρευόμουν. Μα ήταν ένα όνειρο τόσο αληθινό και μαζί τόσο όμορφο, γι' αυτό μάζεψα όλη μου την αμφιβολία και την έβαλα στο τσεπάκι της ζακέτας μου, σαν το χαρτάκι περιτυλίγματος μιας καραμέλας.

«Και μετά», συνέχισε όλο χάρη η Νεκταρία, σηκώνοντας τους ώμους της και ανοίγοντας τις παλάμες των χεριών της, «έμεινα κι εγώ με την απορία αυτή, να ζει το ποτάμι της χαράς της γης, ή να χάθηκε για πάντα, ντροπιασμένο από την απληστία των ανθρώπων;»

Η αφήγηση της Νεκταρίας είχε τέτοιο ρυθμό και ζωντάνια, που δεν μου άφηνε κανένα περιθώριο για ερωτήσεις. Το ξωτικό σηκώθηκε από την νεραγκούλα στο παρτέρι μου, που καθόταν τόση ώρα και ανέβηκε με ένα πήδημα στα γόνατά μου. Τώρα μπορούσα να τη δω καλύτερα. Τα όμορφα λεπτεπίλεπτα δάκτυλα που κουνούσε όλο χάρη στον αέρα, τα μάτια της που λαμπύριζαν σε όλα τα χρώματα του μπλε, του πράσινου και του μωβ, τα μαλλιά της που ανέμιζαν ζωντανά στη βραδινή δροσιά κι ας μην κουνιόταν φύλλο, μα πάνω απ' όλα το μεθυστικό της άρωμα που

απέσπασε όλες τις άλλες αισθήσεις μου και απλώθηκε στην καρδιά μου σαν απαλό χάδι.

«Εγώ όμως,» τεντώθηκε με καμάρι η Νεκταρία, «είπα μέσα μου πως θα ψάξω για το ποτάμι της χαράς, γιατί στο κάτω –κάτω αυτό το ποτάμι δεν αφορά μόνο τους ανθρώπους, αλλά όλα τα πλάσματα της γης, επομένως και τα λουλούδια και τα δέντρα, για τα οποία εγώ φροντίζω.

Έβαλα λοιπόν στόχο να βρω τον Αστροδρόμο και όποιος και αν ήταν αυτός, γιατί όλο το αρχείο παραδίδεται από τον πρώην στον επόμενο Αστροδρόμο, επομένως κάποια πληροφορία θα είχε να μου δώσει. Και έτσι και έκανα. Βάλθηκα να ψάχνω για το ποτάμι της χαράς στη γη.»

Ήταν παράξενο αυτό το ξωτικό, σκέφτηκα, κοιτάζοντας τα μάτια της που άλλαξαν συνεχώς χρώματα από τα οποία ξεπηδούσαν μικρές λάμψεις σαν τα πυροτεχνήματα που σκάνε στον ουρανό, έτσι έλαμπαν τα μάτια της Νεκταρίας, η οποία απτόητη συνέχισε την αφήγηση της ιστορίας της, αγνοώντας τις σκέψεις μου.

«Τον καινούργιο Αστροδρόμο τον πέτυχα λίγο πριν την άφιξή του στην Αλκυόνη, τον κεντρικό ήλιο των πλειάδων, και με μια περίτεχνη πιρουέτα του απέσπασα την προσοχή και ανέκοψα λίγο την ταχύτητά του για μπορέσω να μιλήσω μαζί του.»

«Γεια σου Αστροδρόμε , περιζήτητε σ’ όλον τον Γαλαξία.»

«Γεια σου και σένα ξωτικό με τα παράξενα μάτια και τα χίλια αρώματα.»

Δεν είναι χίλια, σκέφτηκα μέσα μου, αλλά άστο τώρα αυτό, είναι εκτός θέματος.

«Αστροδρόμε, εγώ είμαι η Νεκταρία και συχνά –πυκνά επισκέπτομαι το άστρο που λέγεται Γή και ...»

Ο Αστροδρόμος με κοίταξε με τα λοξά του μάτια με ιδιαίτερο νόημα, και χωρίς να πει λέξη, κατάλαβα πως ο πλανήτης Γη είχε αποσπάσει το ενδιαφέρον όλων, για κάποιο πάντα ιδιαίτερο λόγο.....

»και, συνέχισα, θέλω να μάθω αν γνωρίζεις για το ποτάμι της χαράς στη γη και την τύχη του, γιατί...

»Δεν πρόλαβα να τελειώσω την φράση μου και ο Αστροδρόμος με σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού του—« Ξέρω Νεκταρία για τι μιλάς, αλλά λέγονται πολλά κι εγώ πραγματικά δεν γνωρίζω τι είναι αλήθεια και τι όχι». Ένοιωσα μια λύπη, γιατί περίμενα μια πιο σαφή απάντηση και φαίνεται πως αυτό το συναίσθημα ήταν τόσο καθαρό σε μένα, που ο Αστροδρόμος σταμάτησε και με κοίταξε όλο συμπάθεια συμπληρώνοντας « γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου στην Αλκυόνη, το συμβούλιο των Σοφών είναι πολύ πιθανό να έχει κάποιες πληροφορίες.» Έτσι πετάξαμε μαζί για το μεγάλο φωτεινό άστρο την Αλκυόνη και το μεγάλο κεντρικό ναό της, που ήταν περίφημος σ' όλους τους Γαλαξίες για την ομορφιά και το μεγαλείο του.

Να σου πω τώρα για το Ναό της Αλκυόνης, για τους επτά μεγάλους σοφούς της, που ήταν τρείς Άντρες, τρείς Γυναίκες και ένα Παιδί, άλλοτε αγόρι, άλλοτε κορίτσι ανάλογα με τις παλίρροιες της θάλασσας του ήλιου, να σου πω για τους μεγάλους κρυστάλλους που αιωρούνταν πάνω από την ναό, για τις μουσικές και τα τραγούδια του, άστο καλύτερα, θα μας βρει το ξημέρωμα, γι' αυτό θα σου πω μόνο για την πληροφορία που πήρα και τη συνέχεια.»

Η Νεκταρία τίναξε τα φτερά της, και άπειρες μικρές δροσοσταλίδες έπεσαν πάνω στα λουλούδια του κήπου μου, φωτίζοντας τα χρώματα των φύλλων και τα πέταλα των λουλουδιών. Το μυαλό μου σταμάτησε να λειτουργεί. Ήμουν μαγεμένη!

«Λοιπόν», συνέχισε όλο ζωντάνια την ιστορία της, η πληροφορία που πήρα από το ναό της Αλκυόνης και την οποία μου έδωσε, το μικρό παιδί που βρισκόταν ανάμεσα στους άλλους έξι σοφούς και που όπως καταλαβαίνεις ήταν κι αυτό ένας σοφός και μάλιστα μία σοφός, γιατί επρόκειτο για ένα κορίτσι, έλεγε ακριβώς τα παρακάτω :

« Εμείς εδώ γνωρίζουμε πως το ποτάμι της χαράς της Γης, δεν έχει χαθεί. Δεν κρύβεται, αλλά ξεκουράζεται, δεν μπορεί να χαθεί γιατί υπήρχε από πάντα και όταν το καλέσεις θα εμφανιστεί».

Πριν αποχωρήσω από το Ναό, τα μικρά κρυστάλλινα καμπανάκια που πετούσαν στον αέρα, γέμισαν την καρδιά μου με χρώματα και μου ψιθύρισαν στ΄ αυτί :

Τον ποταμό για να βρεις
Τρεις φύλακες να δεις
Ψηλοί και λυγεροί
Κρατούν ένα κλειδί
Ένα κλειδί ο καθένας
Μια πόρτα σφαλιστή
Την πόρτα σαν ανοίξεις
Πίσω δεν θα γυρίσεις.

Πήρα μαζί μου τις μουσικές και το τραγούδι τους και πέταξα όλο χαρά για τη Γη. Ο ποταμός της χαράς με περίμενε και ήμουν αποφασισμένη να τον βρω.

Η Νεκταρία σήκωσε τα μάτια της ψηλά στον νυκτερινό ουρανό και με δάκτυλό της έδειξε ένα αστέρι. Θα μου ήταν δύσκολο να δω ακριβώς ποιο αστέρι μου έδειχνε, αλλά από την άκρη του δακτύλου της ένα ασημένιο τόξο φάνηκε να εκτοξεύεται ψηλά και σαν ένα μικρό πυροτέχνημα που σκάει στον ουρανό, εντόπισε το αστέρι, που ανταποκρίθηκε με μια εξαίσια μαρμαρυγή και μου έδωσε καθαρά την εντύπωση, πως επρόκειτο για χαιρετισμό. Αυτό είναι το αστέρι που ξεκίνησε την ιστορία του ποταμού της χαράς και εγώ είμαι αυτή που τη συνέχισε, ακούστηκε η φωνή της Νεκταρίας και με επανέφερε πάλι στη Γη.

« Κουράστηκες φίλη μου;» συνέχισε η Νεκταρία κοιτάζοντας βαθειά μέσα στα μάτια μου. Ένα νεύμα του κεφαλιού μου έδωσε στο ξωτικό την άδεια να συνεχίσει.

Το να βρω το μεγάλο βουνό από το οποίο ανάβλυζε το ποτάμι της χαράς δεν ήταν τόσο δύσκολο, σε σχέση με αυτά που θα επακολουθούσαν. Πέταξα γρήγορα πίσω στη Γη και ήμουν σίγουρη πως το μεγάλο ξωτικό των δασών, ο Εξαπτέρυγος Αετός θα μου έδινε την πληροφορία που ήθελα. Για να μην σε κουράζω, τον Εξαπτέρυγο Αετό μπορούσε να τον καλέσει κανείς κοντά του μ' ένα τραγούδι και μόνο την ώρα της αυγής, πριν ο ήλιος ανατείλει, τραγουδώντας τρεις φορές ή απαγγέλλοντας με ρυθμό:

Αετέ μου Εξαπτέρυγε άνοιξε τα φτερά σου

Πέταξε πάνω απ' τα βουνά

τα δάση είναι δικά σου!

Μα η αγάπη κατοικεί

και μέσα στην καρδιά μου

και μυστικά σε συναντά

σ' όλα τα όνειρά μου.

Όταν στάθηκα μπροστά στα τρία μεγάλα δέντρα, τα ψηλότερα του βουνού, η αλήθεια είναι πως ένοιωσα την καρδιά μου να κτυπά δυνατά και πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου, το πρώτο δέντρο, κάνοντας μια υπόκλιση μου είπε: « Σε καλωσορίζω, το όνομά μου είναι Ο ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΣ.» Πρέπει να είχα μείνει με το στόμα ανοικτό, κοιτάζοντας το επιβλητικό ύψος αυτού του δέντρου.

Μετά το δεύτερο δέντρο μίλησε και είπε: « Σε καλωσορίζω, το όνομά μου είναι Ο ΠΛΑΤΥΚΛΑΔΟΣ.» Και εδώ το στόμα μου έκλεισε αλλά τα μάτια μου πρέπει να είχαν στρογγυλέψει τελείως από την εμφάνιση του δέντρου αυτού, γιατί πράγματι τα κλαδιά του άνοιγαν τόσο πολύ, σαν μεγάλα χέρια που είναι έτοιμα να σε αγκαλιάσουν.

Και ήλθε μετά και η σειρά του τρίτου δέντρου, που με μακρόσυρτη φωνή είπε: « Σε καλωσορίζω, το όνομά μου είναι Ο ΚΑΡΠΕΡΟΣ και πρέπει να χαμογέλασα γιατί μπροστά σ' αυτή την τόσο ευχάριστη εικόνα, μόνο να χαμογελάσεις μπορούσες, με τόσα φρούτα και διαφορετικά μάλιστα και πουλιά πάνω στα κλαδιά του και μέλισσες και αναρριχόμενα φυτά με λουλουδάκια, να μην πούμε για την ομορφιά του δέντρου αυτού που υποκλίθηκε με τη σειρά του μπροστά μου, ρίχνοντας με χάρη ένα γιασεμάκι στα μαλλιά μου.

Είχα βρει τα τρία δέντρα, τώρα έπρεπε να πάρω τα τρία κλειδιά. Αυτά με τα οποία θα άνοιγα την πόρτα, για να βρω τον ποταμό.

Ο Υψηλότατος, θρόισε με δύναμη τα φύλλα του και το αεράκι που έφθασε στα μαλλιά μου, ψιθύρισε στο δεξί μου αυτί *: « Αν το κλειδάκι θέλεις πρέπει να σηκωθείς, πέτα ψηλά στο δέντρο, στην πιο ψηλή κορυφή και ύστερα κατέβα σιγά, απαλά στη γη»*. Και έτσι και έκανα, μετά από αυτό είχα το πρώτο μου κλειδί.

Το δεύτερο κλειδί το πήρα από τον Πλατύκλαδο κάνοντας πολλές αγκαλιές και θα το έκανα και θα το ξανάκανα χωρίς σταματημό, τόσο ευχάριστο ήταν, αν δεν με σταματούσε ο στόχος μου που ήταν να βρω τον ποταμό της χαράς. Όσο για το τρίτο κλειδί, έπρεπε να με βλέπατε, πως πετούσα από κλαδί σε κλαδί, από φρουτάκι σε λουλουδάκι, παίζοντας με τα πουλιά, το μόνο που μου ζητήθηκε ήταν να

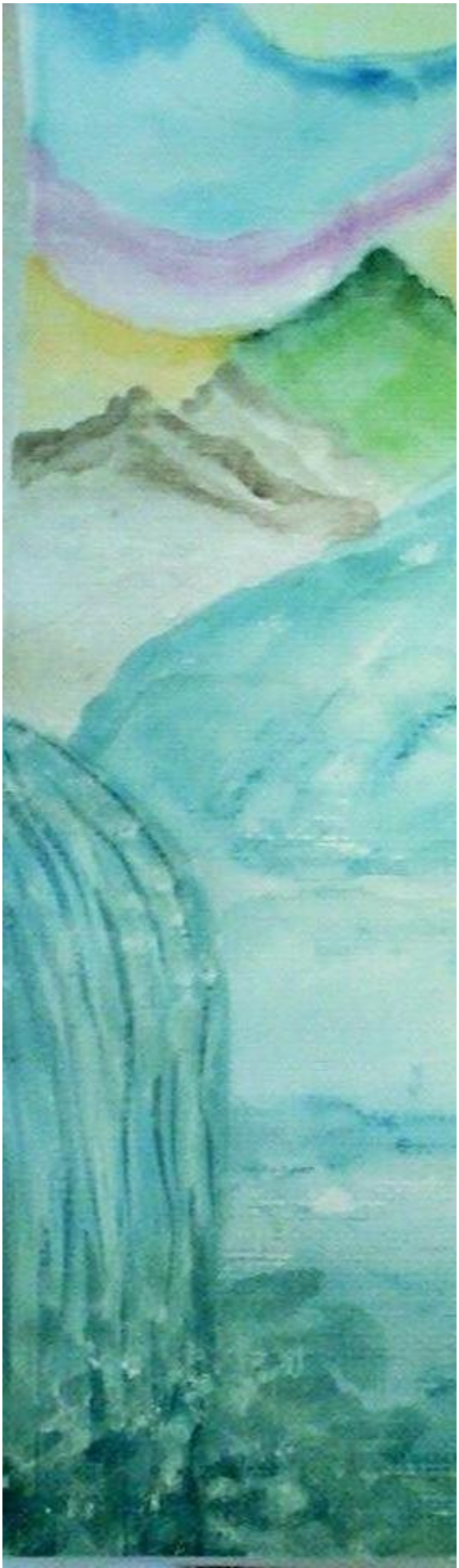

τους πασπαλίσω όλους με την αστρόσκονη που κουβαλούσα στα φτερά μου, αυτό.

Είχα και τα τρία κλειδιά, έπρεπε να ανοίξω μία πόρτα. Από εκείνη τη στιγμή, άρχισαν τα δύσκολα.

Ο Εξαπτέρυγος Αετός, πέρασε για δεύτερη φορά πάνω απ' το κεφάλι μου, κάνοντας νόημα να τον ακολουθήσω. Στο κατέβασμα της χαράδρας από το ύψωμα του βουνού, εκεί που είχα συνομιλήσει με τα τρία δέντρα, φάνηκε μία πλατειά εσοχή, σαν ένα μεγάλο χαμογελαστό στόμα που έχασκε πάνω στο χαχανητό του. Μαζί με τον Εξαπτέρυγο, πετάξαμε μέχρι την είσοδο της σπηλιάς, γιατί περί αυτού επρόκειτο.

«Από δω και πέρα μόνη σου», ακούστηκε η δυνατή φωνή του Αετού, που αμέσως μετά άνοιξε τα πελώρια φτερά του και χάθηκε στον ορίζοντα.

Τα κλειδιά περασμένα σ' ένα μεταξωτό κορδόνι στο λαιμό μου, περίμεναν να βρουν τη θέση τους. Από πού να ξεκινήσω, αναρωτήθηκα σιωπηλά, και

έστειλα το βλέμμα μου σ' όλες τις γωνίες της σπηλιάς. Όλα έδειχναν πως κάποτε εδώ μέσα κυλούσε νερό, τα σμιλεμένα άσπρα βράχια που λαμπύριζαν σε ορισμένα σημεία από τους κρυστάλλους του αλατιού της γης, οι γουβίτσες στο έδαφος που έμοιαζαν με στρογγυλά και οβάλ λεκανάκια, προφανώς από το νερό που φιλοξενούσαν κάποτε και τέλος οι σταλακτίτες και οι σταλαγμίτες που είχαν σχηματιστεί από το νερό που ακόμα έκανε αισθητή την παρουσία του με τις μικρές, αδιόρατες σταγονίτσες που κρέμονταν αναποφάσιστες πάνω στη μύτη τους.

Κάτι μου λέει πως όλο αυτό το μέρος έχει σχέση με τον ποταμό, σκέφθηκα και πώς να μην έχει, αφού από τα τρία δέντρα πιο πάνω, ανάβλυζε το ποτάμι.

Άρχισα να κατεβαίνω πετώντας μία μεγάλη σήραγγα που διακλαδώνονταν συνεχώς και έπρεπε να έχω το νου μου να μην ακολουθήσω λάθος διαδρομή. Μα, θα μου πείτε πως γνώριζες τη σωστή διαδρομή; Ε, κάτι το ένστικτο των ξωτικών, κάτι η πείρα μου, είχα τη βεβαιότητα του μεγάλου ανιχνευτή!

Το πρώτο σημείο που σταμάτησα βάζοντας τα δυνατά μου, γιατί είχα πάρει και φόρα, ήταν κάτι που ανέκοψε την πορεία μου. Κόντεψα να σκάσω επάνω στα περιπλεγμένες μεγάλες ρίζες ενός δέντρου που έκλειναν όλο το πέρασμα και δεν άφηναν ούτε μία τόσο δα τρυπούλα να περάσω, αφού και αυτές τις είχαν ασφαλίσει οι πιο λεπτές ριζούλες που πετούσαν πάρε δώθε και θύμιζαν μαλλάκια από ζωάκι. Η καλά εξασκημένη μου όραση στο σκοτάδι, μου επέτρεπε να βλέπω καθαρά και όπου χρειαζόταν κάτι παραπάνω, λίγη αστρόσκονη έκανε τη δουλειά της.

Άπλωσα τα χέρια μου και άγγιξα απαλά τις ρίζες του δέντρου που τρεμούλιασαν λιγάκι από το χάδι μου. Ήταν τόσο οικείες αυτές οι ρίζες! Άρα, μου είναι οικείο και το δέντρο! Φώναξα δυνατά! Ο αντίλαλος της φωνής μου κάλυψε τα αυτιά μου σαν κελαριστό τραγούδι. Άγγιξα πάλι και πάλι τις ρίζες του δέντρου, έκλεισα τα μάτια μου και η εικόνα του ψηλού δέντρου σχηματίστηκε στο μυαλό μου. Ο

ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΣ, φώναξα ξανά όλο χαρά. Είναι οι ρίζες του Υψηλότατου. Μαζί με την εικόνα του και η φωνή του έφθασε πάλι στ' αυτιά μου: «Γειά σου μικρό ξωτικό, που ψάχνεις να βρεις τον ποταμό. Τις ρίζες μου για να παραμερίσεις πρέπει μια λέξη εσύ να ξεστομίσεις. Να βρεις το μυστικό μου όνομα, αυτό που μέσα στη γη είναι θαμμένο, μαζί με τις ρίζες μου. Μόλις το πεις, οι ρίζες μου θα το ακούσουν και ένα παραθυράκι για σένα θα ανοίξουν!»

Το μυστικό του όνομα, πώς να βρω το μυστικό του όνομα, δεν ήταν εύκολο αυτό που ζητούσε. Υψηλότατος, σκέφθηκα, άρα είναι κάποιος σπουδαίος, σημαντικός, άλλωστε το παράστημά του και μόνο ήταν αρκετό. Μετά σκέφτηκα τα λόγια που μου είχε πει πριν λίγο: « Αν το κλειδάκι θέλεις πρέπει να σηκωθείς, πέτα ψηλά στο δέντρο, στην πιο ψηλή κορυφή και ύστερα κατέβα σιγά, απαλά στη γη».

Στριφογύριζα και πετούσα πέρα δώθε, κτυπώντας τα φτερά μου ρυθμικά, γιατί ο ρυθμός μας βοηθάει πολύ εμάς τα ξωτικά όταν σκεφτόμαστε μία λύση, και μετά από λίγο τσαφ, έκανε μια λέξη και έσκασε μπροστά στα μάτια μου σαν βεγγαλικό! *ΣΕΒΑΣΤΟΣ!* Φώναξα όλο χαρά και αυτό ήταν αρκετό για να κινηθούν οι ρίζες του δέντρου στο πλάι, αφήνοντας χώρο να περάσω. Πέταξα όλο χαρά ακούγοντας πίσω μου το τρανταχτό γέλιο του μεγάλου δέντρου. Μα βέβαια, βέβαια, η χαρά μου ήταν απερίγραπτη. Δεν ήταν τόσο δύσκολο, ένα τόσο ψηλό δέντρο εμπνέει σεβασμό, επίσης με κάλεσε να ανέβω στο ύψος του, δηλαδή να γίνω και εγώ ψηλή και σεβαστή σαν και εκείνο και μετά να κατέβω απαλά στη γη, δηλαδή να δείξω τον σεβασμό μου σε αυτό. Έτσι πήρα το κλειδί μου, δείχνοντας σεβασμό, μία φορά στον εαυτό μου και μία φορά στο δέντρο, τον *ΣΕΒΑΣΤΟ*! Καλά τα πας Νεκταρία, σκέφτηκα όλο χαρά και συνέχισα το πέταγμά μου μέσα στη δαιδαλώδη σήραγγα της γης.

Είχα την εντύπωση πως κατέβαινα όλο και πιο πολύ στην καρδιά της γης και αναρωτιόμουνα για το επόμενο σημείο που θα χρειαζόταν να

σταματήσω, αν δηλαδή θα υπήρχε κάτι τέτοιο. Και υπήρξε, και ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το φανταστώ. Αρκετή ώρα μετά τον Σεβαστό και στις ρίζες του που μου άνοιξαν τον δρόμο, η σήραγγα στην οποία πετούσα άρχισε να πλαταίνει και να μεγαλώνει. Δεν ήταν μόνο πιο ευρύχωρα, αλλά και πιο φωτεινά. Όσο προχωρούσα το γλυκό χρώμα της ροδαυγής γίνονταν όλο και πιο έντονο. Νόμιζα πως τα φτερά μου άρχισαν ν' ακούγονται πιο δυνατά και καθαρά, καθώς ανεβοκατέβαιναν απαλά και ρυθμικά, αλλά δεν ήταν τα φτερά μου, ήταν ένας άλλος, ένας ρυθμικός ήχος, το ίδιο απαλός και γλυκός σαν τα φτερά μιας νεράιδας, ή ενός ξωτικού καλή ώρα. Αναγκάστηκα να σταματήσω για λίγο για να ακούσω πιο καθαρά αυτόν τον ήχο. Ναι, τώρα ήμουν σίγουρη, δεν ήταν τα δικά μου φτερά και ξανάρχισα να πετώ. Όσο προχωρούσα ο ήχος δυνάμωνε και ήμουν σίγουρη πως πλησίαζα όλο και πιο πολύ στην πηγή του. Και όσο πλησίαζα πιο πολύ την πηγή του ήχου, τόσο μεγάλωνε η σήραγγα και το φως γίνονταν όλο και πιο δυνατό. Είχα φθάσει στο τέλος της διαδρομής; Αναρωτήθηκα, καθώς στάθηκα στη μέση ενός στρογγυλού χώρου που φαινόταν να μην οδηγεί πουθενά.

Οι επιφάνειες φαίνονταν εντελώς λείες και καθαρές, θα μπορούσε να είναι αλάβαστρο αυτό που κάλυπτε τον τοίχο, τόσο λείο και φωτεινό ήταν, με μια ωραία ροζ απόχρωση που αντανακλούσε σαν καθρέπτης από φίλντισι. Ο ήχος τώρα ήταν πιο γλυκός αλλά και πιο πλούσιος, δεν έμοιαζε πια με το πέταγμα των φτερών μου, όχι δεν ήταν ένας μονότονος ρυθμικός ήχος πια, αλλά κάθε ρυθμός του συνέχιζε την πορεία του μέσα στον επόμενο, δημιουργώντας μια ατέλειωτη αρμονία που έκανε τα φτερά μου να ριγήσουν. Δεν ήταν πια ένας ρυθμικός απαλός ήχος, ήταν ένα μοναδικό τραγούδι, τόσο απαλό, τόσο όμορφο και τόσο αρμονικό που ούτε εγώ, ένα ξωτικό των λουλουδιών και των δέντρων, δεν είχα ακούσει στα μαγικά μου ταξίδια στα αστέρια του Γαλαξία. Άνοιξα τα φτερά μου και τέντωσα τ' αυτιά μου και

ανοίγοντας τα χέρια μου, ένα τραγούδι άρχισε ν' ακούγεται, ανεπαίσθητα στην αρχή, μετά όλο και πιο καθαρά :

Όταν εγώ αρχίσω το τραγούδι

Όλου του κόσμου τα αστεράκια προσκυνούν

Όλα αλλάζουν και όπως πρώτα λάμπουν

Και όλοι θέλουν να με ακολουθούν....!

« Ποιος τραγουδά; » Ακούστηκε η φωνή μου και αμέσως το τραγούδι σταμάτησε. Η σιωπή που ακολούθησε με έκανε να σκεφτώ πως ίσως δεν έπρεπε να σταματήσω το τραγούδι και τη μουσική, με μία ερώτηση.

Ο ήχος από χιλιάδες μικρά καμπανάκια γέμισαν τον χώρο και έφεραν στο νου μου το ναό της Αλκυόνης, αλλά η ευγενική φωνή που διέκοψε τις αναμνήσεις μου, αντί να απαντήσει με ρώτησε;

Ένα κλειδί κρατάς και θέλεις

Τον ποταμό της χαράς να βρεις

Το δέντρο που αγκάλιασες και σ' αγκαλιάζει

Θέλει μια λέξη μόνο να του πεις.

Ποια είναι;

Μα που βρίσκομαι, αναρωτήθηκα σιωπηλά και είναι σίγουρο πως αυτός που μου μιλούσε μπορούσε να ακούσει και τις σκέψεις μου, γιατί η ίδια ευγενική φωνή μου έδωσε την απάντηση.

«Βρίσκεσαι στην καρδιά του δέντρου και για να ακριβολογώ στην καρδιά του δεύτερου δέντρου που συνάντησες πάνω στη γη.»

«Μα η καρδιά του δέντρου βρίσκεται μέσα στη γη;», ρώτησα τώρα φωναχτά.

«Μα βέβαια, η καρδιά ενός δέντρου βρίσκεται πάντα μέσα στη γη, γιατί η γη είναι η μητέρα του».

«Ω!» ακούστηκε η φωνή μου και ο θαυμασμός μου έγινε ένα μαζί μου, είχα εντυπωσιαστεί! Πως δεν το είχα σκεφτεί εγώ, ένα ξωτικό των λουλουδιών και των δέντρων.

«Και εσύ που μου μιλάς, είσαι ο Πλατύκλαδος!» φώναξα ενθουσιασμένη.

Το καλόκαρδο γέλιο του δέντρου, τράνταξε όλο το χώρο της καρδιάς του και εμένα μαζί, τα καμπανάκια άρχισαν πάλι να ακούγονται.

«Πες τη λέξη, αγαπημένο ξωτικό!» φώναξε το δέντρο και η μουσική του άρχισε πάλι να ακούγεται.

Έκλεισα τα μάτια μου και άφησα την καρδιά μου να τραγουδήσει μαζί με την καρδιά του δέντρου και θυμήθηκα τις αγκαλιές με τα κλαδιά του, εκεί επάνω στη γη και χωρίς να το σκεφτώ, φώναξα δυνατά και καθαρά τη λέξη *ΑΓΑΠΗ.* Ήμουν τόσο σίγουρη γι' αυτή τη λέξη. *ΑΓΑΠΗ*! φώναξα ξανά και άλλη μία φορά *ΑΓΑΠΗ.* Δεν ήμουν μόνο σίγουρη, ήμουν και χαρούμενη.

Το δέντρο άρχισε πάλι να τραγουδά:

Όταν εγώ αρχίσω το τραγούδι

Όλου του κόσμου τα αστεράκια προσκυνούν

Όλα αλλάζουν και όπως πρώτα λάμπουν

Και όλοι θέλουν να με ακολουθούν....!!

Μα βέβαια μόνο στην Αγάπη θα ταίριαζε αυτό το τραγούδι, φώναξε το δέντρο και άνοιξε την καρδιά του.

Άφησα την καρδιά του δέντρου πίσω μου να τραγουδά και πήρα μαζί μου μόνο αυτή τη λέξη. *Αγάπη!* Το ταξίδι μου για τον ποταμό της χαράς δεν είχε τελειώσει.

Συνέχισα να πετώ, το πέταγμα των φτερών μου ήταν πιο ανάλαφρο τώρα. Θα έλεγε κανείς πως ο ήχος όσο πήγαινε και λιγόστευε. Ναι, δεν ήταν σαν να πετούσα, αλλά είχα την αίσθηση πως έπλεα, κυλούσα χωρίς καμία σχεδόν προσπάθεια μέσα σ' ένα αόρατο ποτάμι, που όσο πήγαινε γινόταν όλο και πιο λαμπερό! Η αίσθηση στο σώμα μου γινόταν όλο και πιο απαλή και μου θύμιζε τα ταξίδια μου στα αστέρια, τόσο όμορφα ήταν! Αλλά εγώ πετούσα τώρα βαθειά μέσα στη γη, μπορεί όπως πήγαινα, να συναντούσα την καρδιά της!

Για φαντάσου Νεκταρία, να συναντήσεις την καρδιά της γης! Ε, μπορείς να φανταστείς πως θα είναι μία τέτοια συνάντηση;

Δεν πρόλαβα να τελειώσω τη σκέψη μου και χιλιάδες μικρά φωτεινά πλάσματα γέμισαν το αόρατο ποτάμι μου! Χιλιάδες μικρές φωνούλες ζωντάνεψαν κάθε σπιθαμή του κενού από ήχους χώρου γύρω μου! Ήταν μια ευχάριστη οχλαγωγία από χαρούμενες φωνές που με συνόδευαν στο πέταγμά μου και σύντομα βεβαιώθηκα πως δεν επρόκειτο για μία απλή συνοδεία, αλλά για μία υποδοχή.

Τα βλέφαρα της Νεκταρίας ανεβοκατέβηκαν δύο-τρεις φορές και το χρώμα των ματιών της έγινε πιο λαμπερό και πιο υγρό. Η ιστορία της με είχε συνεπάρει, αλλά για μια στιγμή αυτά τα υπέροχα μάτια που είχαν μεταμορφωθεί σε δύο εξαίσιους κρυστάλλους, με μαγνήτισαν με τις θαυμαστές χρωματικές διαθλάσεις τους! Άρχισα να αναρωτιέμαι με ποιόν κρύσταλλο έμοιαζαν...

«Η βαθειά και ζεστή φωνή», συνέχισε συγκινημένο το ξωτικό, «κατέβασε τα φτερά μου και τις σκέψεις μου. Μπροστά μου εμφανίστηκε μεγαλόπρεπη και πανέμορφη μια Νεράιδα! Οι μικροί

φωτεινοί συνοδοί μου, έσπευσαν κοντά της. Άλλοι τριγύρισαν στα πόδια της και άλλοι γύρω από τα μαλλιά της πέταξαν και κάθισαν απαλά στο κεφάλι της, φωτίζοντας ακόμα πιο πολύ το πρόσωπό της!»

Έχεις τη χάρη στην καρδιά

Γι’ αυτό και ταξιδεύεις

Εγώ είμαι η Καρδιά της Γης

Το πνεύμα που γυρεύεις!

Ήθελα να της πω όλη την ιστορία, για τον ποταμό της χαράς και την περιπέτεια που είχα ακολουθήσει για να τον βρω... για όλες τις συναντήσεις και τις πληροφορίες που είχα πάρει, για τα τρία κλειδιά που περίμεναν στο λαιμό μου με σκοπό ν' ανοίξουν την πόρτα....

Ήμουν τόσο μικρή μπροστά της.... Ένοιωθα όμως τόσο καλοδεχούμενη...και συγκινήθηκα.... και θυμήθηκα τα δύο δέντρα που μου έδωσαν τα κλειδιά τους στην επιφάνεια της γης και μόνο αυτό μπόρεσα να πω:

Έχω τον Σεβασμό και την Αγάπη
Και αυτά σου φέρνω πνεύμα της καρδιάς της γης
Το τρίτο το κλειδί δεν το γνωρίζω
Την πόρτα για ν' ανοίξω
Και το ποτάμι της χαράς να συναντήσω.

Τα μικρά φωτεινά πλάσματα αναπήδησαν γύρω της και γέμισαν με φωνήεντα τον αέρα *ΩΩΩΩ, ΑΑΑΑΑ* και *ΕΙΙΙΙΕΙΙΙΕΙΙ*, και δεν κατάλαβα αν είχαν ενθουσιαστεί ή ξαφνιάστηκαν με αυτά που άκουσαν.

«Την ξέρω την καρδιά σου Νεκταρία
αφού επάνω στο αστέρι μου κτυπά»

είπε η καρδιά της Γής, « χαίρομαι για τα δώρα που μου φέρνεις, ένα ακόμα εσύ πρέπει να βρεις»! και με τα λόγια αυτά, χάθηκε από μπροστά μου, μαζί με όλα τα φωτεινά μικρά πλάσματα.

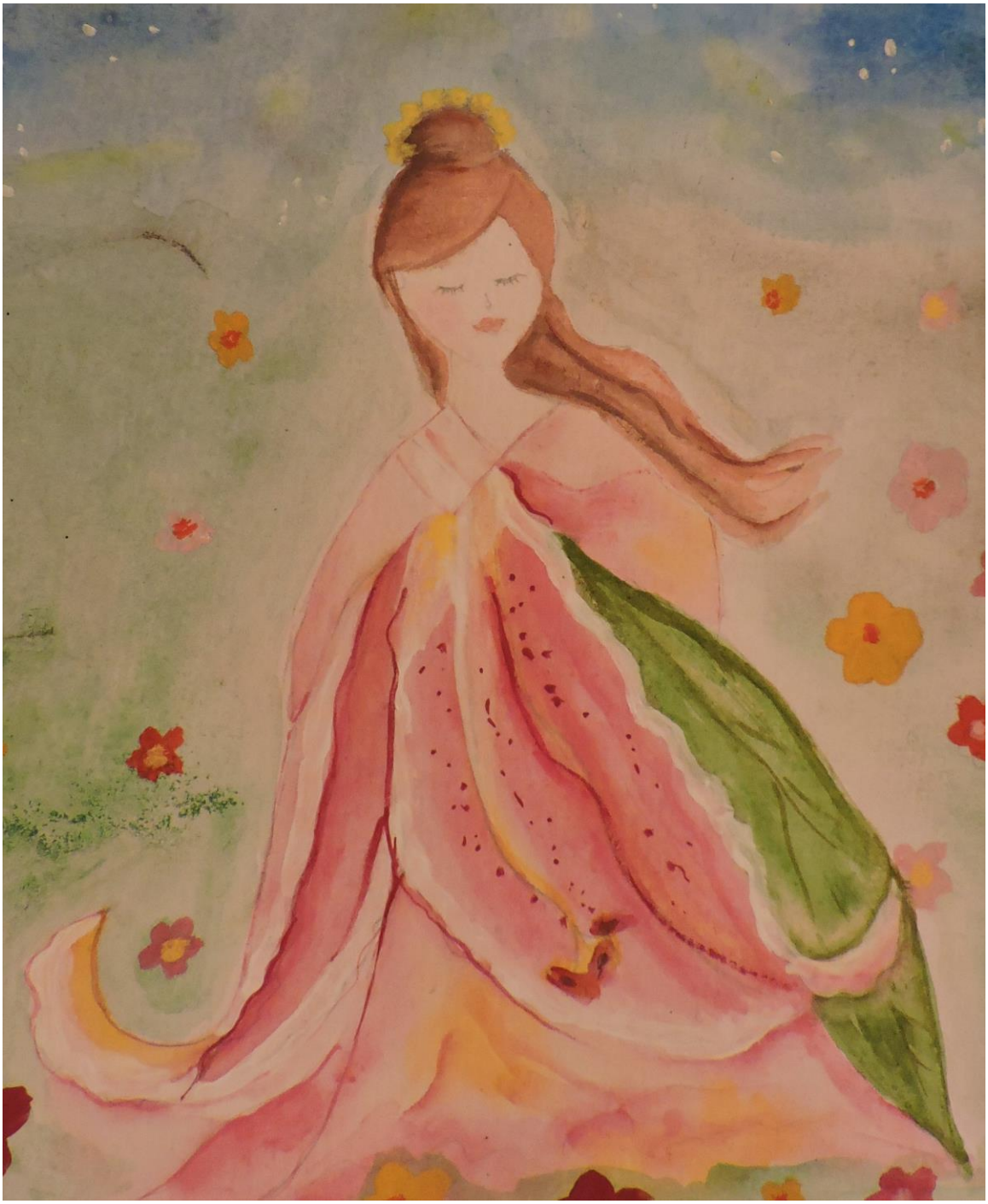

Έμεινα μόνη, σ' έναν άδειο φωτεινό χώρο και δεν υπήρχε κανείς άλλος εκεί, εκτός από εμένα. Κοίταξα τριγύρω, κανείς δεν φαινόταν, άνοιξα τα αυτιά μου καλά- καλά, μήπως και συλλάβω κανέναν ήχο, έστω και ανεπαίσθητο, τίποτα... και τέλος άνοιξα τα φτερά μου και σκόρπισα στο χώρο τη μαγική μου αστρόσκονη, που έπεσε κάτω και σχημάτισε έναν μεγάλο κύκλο γύρω από το πόδια μου. Έγειρα το κεφάλι

μου και κοίταξα την αστρόσκονη που λαμπύριζε γύρω από τα πόδια μου, δεν ήξερα τι πατούσα καλά –καλά, τι είδους έδαφος ήταν αυτό που το κάλυπτε ένα φωτεινό άσπρο συννεφάκι και δεν έμοιαζε καθόλου με το χώμα της γης. Ας καθίσω να ξεκουραστώ και να σκεφτώ λίγο, είπα στον εαυτό μου. Η εξαφάνιση του πνεύματος της καρδιάς της γης με αιφνιδίασε, αλλά τα λόγια της δεν χάθηκαν μαζί με εκείνη: « Χαίρομαι για τα δώρα που μου φέρνεις, ένα ακόμα εσύ πρέπει να βρεις»! Μα βέβαια, είχα ένα σκοπό και χρειαζόταν να είμαι συγκεντρωμένη σ' αυτόν, καμία απόσπαση δεν θα άφηνα να με παρασύρει μακριά του. Έτσι, μάζεψα τα φτερά μου, τα τύλιξα γύρω από τα σώμα μου και άρχισα να τραγουδώ έναν σκοπό που είχα μάθει από το άστρο των λουλουδιών, όπου είχα μεγαλώσει:

Πως θα βρω το μυστικό

Και αν το βρω πως θα το πω

Κάνω κύκλο μέσα μπαίνω

Και στο κέντρο του πηγαίνω

Λέω ένα τραγουδάκι

Της καρδιάς παραμυθάκι

Μμμμμ,μμμμμ,μμμ.....

Το είπα και το ξανάπα το τραγουδάκι μου και ξεχάστηκα να το λέω και να το ξαναλέω ώσπου, στ' αυτιά μου άρχισαν να φτάνουν κελαηδίσματα πουλιών και φωνές ζώων χαρούμενες και στην άκρη της μύτης μου

έφτασαν όλες οι μυρωδιές των φρούτων και τ' αρώματα των λουλουδιών και όλα αυτά μου ήταν γνώριμα, πολύ γνώριμα και ναι, ΝΑΙ ήταν Ο ΚΑΡΠΕΡΟΣ, το τρίτο δέντρο μου, όλες αυτές οι φωνούλες και τα αρώματα και η χαρά και μετά ...μετά θυμήθηκα και μένα και.... αυτό ήταν....

Σηκώθηκα από τη θέση μου, ξεδίπλωσα με χάρη τα φτερά μου και τίναξα με δύναμη όση αστρόσκονη μπορούσα. Ήταν τόση η χαρά μου, που χρειάστηκε λίγος χρόνος για να αντιληφθώ πως τα μικρά φωτεινά πλάσματα είχαν ξανάλθει και χοροπηδούσαν μαζί μου, πως το συννεφάκι που κάλυπτε τα πόδια μου είχε διαλυθεί, πράσινο χορταράκι και δροσερά αγριολούλουδα χάιδευαν τώρα απαλά τις πατούσες μου. Και ήμουν τόσο χαρούμενη που μόλις έκανε την εμφάνισή της η νεράιδα της Γης, φώναξα δυνατά: *ΜΟΙΡΑΣΜΑ*, το τρίτο κλειδί είναι το *Μοίρασμα!*

Το πνεύμα της καρδιάς της γης, παραμέρισε και μ ένα χαμόγελο, μου έδειξε μια πόρτα, μια μεγάλη πόρτα και μου είπε:

Ήρθε η ώρα να την ανοίξεις

Άξια τα δώρα σου σε μένα

Άξιος και ο ποταμός για σένα!

Έκανα μια βαθειά υπόκλιση όλο χάρη και προχώρησα προς την πόρτα. Έβγαλα το πρώτο κλειδί. Η πρώτη κλειδαριά ήταν χαμηλά, έσκυψα και έβαλα το κλειδί του πρώτου δέντρου, μετά είπα καθαρά και

δυνατά: *ΣΕΒΑΣΜΟΣ.* Κρουκ-κροκ-κρουκ ακούστηκε το γύρισμα του κλειδιού.

Στη μέση της μεγάλης πόρτας, η δεύτερη κλειδαριά περίμενε το κλειδί του δεύτερου δέντρου. Έβαλα το κλειδί και είπα καθαρά και δυνατά: *ΑΓΑΠΗ.* Κρακ-κρακ ακούστηκε με το γύρισμα του κλειδιού.

Στο πάνω μέρος της πόρτας, το κλειδί μου γύρισε τρείς φορές, κρουκ-κρακ-κρικ, έκανε και εγώ φώναξα δυνατά και καθαρά: «*ΜΟΙΡΑΣΜΑ*».

Άνοιξε η πόρτα και έτρεξα χωρίς καθυστέρηση να βρω τον ποταμό της χαράς. Η καρδιά μου άρχισε να κτυπά δυνατά όταν τον είδα να κυλάει ανάμεσα στα δέντρα και τα λουλούδια, όταν άκουσα τα πουλιά και είδα τα ζώα να ξεδιψούν απ' το νεράκι του. Τα ξωτικά και οι νεράιδες έτρεξαν να με καλωσορίσουν και όλοι μαζί τραγουδούσαν:

Ο ποταμός της χαράς δεν χάθηκε, υπάρχει,

όταν τα τρία κλειδιά βρεις και την πόρτα του ανοίξεις

πίσω δεν θα γυρίσεις!

«Έτρεξα προς το μέρος του και βούτηξα στα νερά του. Έπαιξα και γέλασα με την καρδιά μου και χάρηκα τόσο πολύ που δεν ξαναγύρισα ποτέ πίσω», είπε η Νεκταρία. Και όταν εννοώ πίσω, συνέχισε,

εννοώ πως έζησα στον ποταμό της χαράς και έμαθα πως για να έχεις

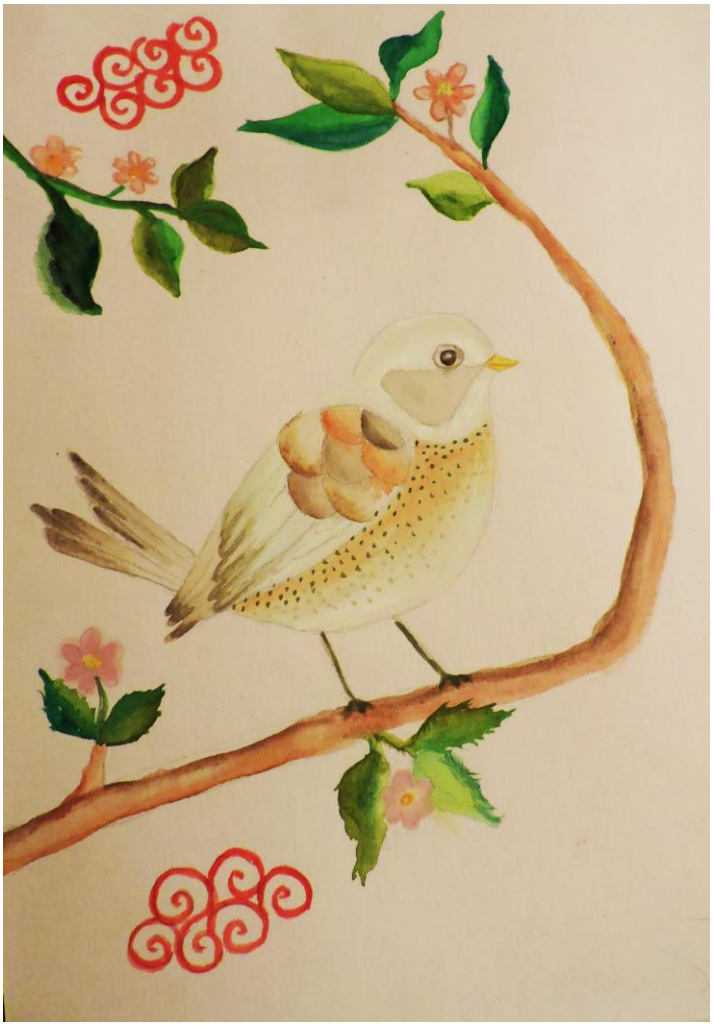

χαρά στη ζωή σου, πρώτα πρέπει να μάθεις να σέβεσαι την ομορφιά και τη χάρη της φύσης και της ζωής όλων, μαζί και της δικής σου ζωής, μετά όταν μάθεις να σέβεσαι όλους και όλα θα ανοίξει η πόρτα της καρδιάς σου και όλα θα γίνουν πολύ φωτεινά αλλά η χαρά θα έλθει μόνο όταν τα δώρα της αγάπης τα μοιραστείς με τους άλλους, διαφορετικά μόνος σου δεν μπορείς να τα χαρείς. Γι' αυτό κι εγώ μοιράστηκα μαζί σου αυτή την ιστορία, γιατί αυτό με κάνει χαρούμενη!» είπε το ξωτικό.

Το πρωινό τραγούδι των πουλιών άνοιξε τα μάτια μου που τα καλημέρισε το φως της αυγής. Τα φύλλα των δέντρων στον κήπο μου ήταν τόσο δροσερά και τα λουλούδια έσμιγαν με την πρωινή δροσούλα το άρωμά τους. Η ουρά της γάτας μου άγγιξε απαλά τα πόδια μου . Έσκυψα να τη χαϊδέψω... Όλος ο τόπος γύρω μου ήταν πασπαλισμένος από μια αστραφτερή σκόνη....

Δεν ήταν όνειρο, δεν ήταν όνειρο! φώναξα χαρούμενη και άρχισα να χορεύω. Ένα τόσο όμορφο όνειρο.....

Είπα λοιπόν κι εγώ, να μοιραστώ μαζί σας αυτή την τόσο όμορφη ιστορία, πρώτα απ' όλα για να νοιώσω χαρά και μετά... που ξέρεις.... Χαρά στη χαρά, μπορεί να ξαναφέρουμε στην επιφάνεια της γης τον ποταμό της χαράς .... Όπως τότε!